

Arrest

nr. 68 507 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juni 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DECKERS, die *loco* advocaat E. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, dient op 14 december 2010 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Zij wordt verzocht om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: polis ziektekostenverzekering en bewijzen voldoende bestaansmiddelen.

Op 2 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten waarin verzoekster een bijkomende termijn wordt toegestaan om alsnog de vereiste documenten voor te leggen.

Op 27 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(…)

In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 14.12.2010 door T., S. geboren te Heerlen, op (in) 10.01.1969 van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Betrokkene diende de aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§ 2,4° van het KB van 08.10.1981) deze werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid aan de hand van een bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied (dd. 02.05.2011) geweigerd, wegens onvoldoende staving van de aanvraag. De beslissing werd aan betrokkene betekend op dd. 04.05.2011. Zij kreeg uiterlijk tot 04.06.2011 om de ontbrekende bewijzen aan te leveren.

Bijkomend werd daarop (dd. 11.05.2011) een aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten 2009) van haar partner aangeleverd. Aan de hand van het voorgelegde document kan enkel het netto jaarinkomen (2009) van de partner(-ten lastenemer) van betrokkene, als zelfstandige, vastgesteld worden. Het is uiteraard de bedoeling dat betrokkene bewijst over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2°. Dit kan uiteraard niet aan de hand van documenten die gaan over inkomsten van een derde uit 2009. Daarmee kan helemaal niet ingeschat worden of er heden voldoende bestaansmiddelen ter beschikking zijn.

Voor zover men zou kunnen veronderstellen, wat uiteraard de bedoeling niet is, dat het huidig inkomen vergelijkbaar is met dat van 2009, moet worden vastgesteld dat het ontoereikend is. Overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid dient het immers minimaal om het bedrag te gaan onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Bij de evaluatie van de bestaansmiddelen dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen alsook het aantal personen ten laste. Het gezamenlijk belastbaar inkomen van 2009 zit onder het bedoelde bedrag (leefloon van een persoon met iemand ten laste is hoger) en nergens uit het administratief bedrag blijkt dat betrokkene (en haar partner) gezien haar persoonlijke situatie met een dergelijk karig bedrag in haar levensonderhoud kan voorzien.

Aan betrokkene kan derhalve geen verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, worden toegekend.

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij stelt in haar nota vast dat overeenkomstig artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) elk beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid van rechtswege schorsend is en dat ten aanzien van de verzoekende partij geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. De verzoekende partij heeft er, volgens de verwerende partij, dan ook geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

Ter zitting doet de verzoekende partij afstand van de vordering tot schorsing. Er dient niet meer te worden ingegaan op deze exceptie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van de bepalingen van artikel 50 § 2, 4° van het KB van 8 oktober 1981, Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat aan betrokkenen geen verblijf van drie maanden, als beschikker van de voldoende bestaansmiddelen, kan worden toegekend. Terwijl overeenkomstig voormeld artikel bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, de dienst Vreemdelingenzaken naast de eigen bestaansmiddelen, ook rekening moet houden met de middelen waarover deze daadwerkelijk via een derde kan beschikken. Dat verzoekster naar België is gekomen om samen met haar vriend een effectief gezin te stichten. Haar vriend R.M. is zelfstandige. Hij zorgde voor een ziektekostenverzekering voor verzoekster en bracht de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte van het feit dat hij zou instaan voor het onderhoud van verzoekster. Ter staving van zijn mogelijkheden om dit te doen, bezorgde deze zijn belastingaangifte aanslagjaar 2010 inkomsten 2009 aan de Dienst. (stuk 5) Bij deze gelegenheid werd de Dienst erop gewezen dat zijn inkomsten als zelfstandige sedert de laatste aangifte toegenomen waren, terwijl de kosten, meer bepaald de sociale bijdragen verminderd zijn. Naast het feit dat haar vriend over meer dan voldoende financiële middelen beschikt om in haar levensonderhoud te voorzien, wees verzoekster de Dienst Vreemdelingenzaken er op dat zij kon meehelpen in zijn zelfstandige zaak en dat zij momenteel de nodige contacten vlak over de grens in Nederland had om tewerkgesteld te worden. Dit laatste is intussen een realiteit geworden (stuk 6). Verzoekster heeft werk in Heerlen, Nederland gevonden. Dat dit alles aantoont dat verzoekster over voldoende middelen kan beschikken om in haar levensonderhoud te voorzien zonder beroep te moeten doen op een of andere sociale dienst. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.1.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de middelen van de derde persoon, namelijk haar partner, meer in concreet met het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2010, inkomsten 2009. Verzoeksters beschouwingen missen volgens de verwerende partij aldus feitelijke grondslag en kunnen aan deze motieven geen afbreuk doen. Waar verzoekster stelt dat ze de “Dienst” er op zou gewezen hebben dat de inkomsten van haar partner als zelfstandige sedert de laatste aangifte zouden zijn toegenomen terwijl de kosten, meer bepaald de sociale bijdragen verminderd zijn en dat ze kon meehelpen in de zaak van haar partner, wijst de verwerende partij er in haar nota op dat deze beschouwingen vaag zijn en volledig ongestaafd. Verzoeksters beweringen blijken niet uit het administratief dossier. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde volgens de verwerende partij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekster daadwerkelijk heeft voorgelegd. De verwerende partij wijst er nog op dat verzoekster met haar uiteenzetting geenszins aantoont wel over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Evenmin kan verzoekster volgens de verwerende partij dienstig verwijzen naar stukken waaruit blijkt dat ze zou tewerkgesteld zijn in Heerlen aangezien verzoekster deze stukken niet heeft neergelegd bij haar aanvraag zodat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing hier dan ook geen rekening mee kon houden.

3.1.3. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) schendt. Verzoekster stelt immers dat overeenkomstig dit artikel de verwerende partij naast de bestaansmiddelen van verzoekster zelf, ook rekening diende te houden met de middelen waarover zij via een derde, *in casu* haar partner kan beschikken.

Artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt :

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;
(...)"

Dit artikel verwijst aldus naar artikel 40, § 4, eerste lid 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoekster een aanvraag heeft ingediend, dat het volgende bepaalt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Uit de hierboven geciteerde artikelen volgt dat dus verzoekster met alle middelen van recht kon aantonen dat zij beschikte over voldoende bestaansmiddelen en dus ook bestaansmiddelen die, zoals verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, zij verkrijgt via een derde.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de voorgelegde bestaansmiddelen van de partner van verzoekster maar oordeelde dat aan de hand van het aanslagbiljet van verzoeksters partner enkel zijn netto jaarinkomen van 2009 vastgesteld kan worden en dat verder niet kan ingeschat worden of er heden voldoende bestaansmiddelen bestaan. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de middelen waarover verzoekster daadwerkelijk via een derde kan beschikken en dat de bestreden beslissing artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zou schenden. Verzoekster betwist bovendien in haar verzoekschrift niet dat zij niet beschikte over eigen inkomsten noch dat de bewijzen van inkomsten van haar partner refereren naar de inkomsten uit 2009 en dat dus niet is aangetoond dat er heden voldoende bestaansmiddelen zijn. Noch betwist verzoekster dat deze inkomsten onvoldoende zijn opdat de partner van verzoekster haar ten laste zou kunnen nemen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift voorhoudt dat, toen haar partner R.M. zijn belastingaangifte aanslagjaar 2010 inkomsten 2009 aan de Dienst Vreemdelingenzaken bezorgde, hij meedeelde dat hij zou instaan voor het onderhoud van verzoekster, dat zijn inkomsten als zelfstandige sedert deze aangifte toegenomen waren terwijl de kosten verminderd zijn en dat verzoekster kon meehelpen in zijn zaak, merkt de Raad op dat er van deze beweringen geen stukken in het dossier terug te vinden zijn. In het administratief dossier bevindt zich enkel een verbintenis tot tenlasteneming en een verklaring van verzoekster partner dat zijn inkomsten normalerwijze in 2010 niet veranderen ten opzichte van de inkomsten van 2009 en dat het de bedoeling is dat verzoekster mee gaat werken in zijn vennootschap en zo zelf een inkomen verwerft. Hiermee toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris door de bestreden beslissing te nemen artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zou hebben geschonden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar haar tewerkstelling in Heerlen en een arbeidscontract bijvoegt, merkt de Raad op dat verzoekster dit stuk pas in huidige stand van de procedure bijbrengt zodat het niet aan de verwerende partij kan verweten worden hiermee geen rekening te hebben gehouden. In zoverre verzoekster met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van haar verblijfsrecht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de bepalingen van artikel 50 §2, 6° c) van het KB van 8 oktober 1981, verwijzend naar art. 40bis van de Wet van 15 december 1980.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in deze beslissing voorbijgaat aan de vaste, stabiele en duurzame relatie van verzoekster en haar partner;

Terwijl de dienst zelf heeft kunnen vaststellen dat de relatie die verzoekster met haar partner R.M. aan de voorwaarden gesteld door de wet voldoet.

Dat verzoekster en haar partner R. M. onafgebroken sedert december 2010 samenwonen. Dat partijen bij de beslissing om samen te gaan wonen, niet over een nacht ijs gegaan zijn.

Dat zij intussen bovendien beslist hebben weldra een verklaring van samenwoning te zullen afleggen en een samenlevingscontract te zullen onderschrijven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekster op 14 december 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving indiende als beschikker over voldoende bestaansmiddelen en niet als familielid, partner in een duurzame relatie met R.M. De verwerende partij stelt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook een beslissing omtrent verzoeksters aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen nam. Verzoekster kan volgens de verwerende partij niet dienstig een schending voorhouden van artikel 50, § 2, 6°, c van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 aangezien dit artikel geen betrekking heeft op onderhavige procedure.

3.2.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 14 december 2010 een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook terecht de aanvraag in deze zin beoordeeld. Verzoekster heeft nooit enig document bijgebracht waaruit zou moeten blijken dat zij een aanvraag wou doen als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Het kan de verwerende partij aldus niet worden verweten de aanvraag van verzoekster niet te hebben onderzocht als een aanvraag als EU-onderdaan als familielid van een burger van de Unie aangezien verzoekster hiervan geen melding maakte.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op correcte wijze de toepasselijke wetgeving heeft toegepast.

Uit de stukken van het dossier blijkt, zoals hiervoor werd aangegeven, dat verzoekster een aanvraag deed van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verzoekster kan *in casu* niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij een verkeerde toepassing van artikel 50, § 2, 6° c) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft gemaakt.

De Raad wijst erop dat het verzoekster vrij staat een aanvraag als familielid in te dienen, wanneer zij de mening is toegedaan hiervoor in aanmerking te komen.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Ter zitting legt de advocaat van verzoekster bijkomende stukken neer betreffende de inkomsten van verzoekster. Deze stukken bevinden zich niet in het administratief dossier en worden pas nu voor het eerst voorgelegd.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Bovendien wordt erop gewezen dat de Raad in deze zaak optreedt als annulatierechter en enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De stukken worden uit de debatten geweerd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. De verzoekende partij heeft afstand gedaan van de vordering tot schorsing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De afstand van de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET